

ser Barcelona car no hi cap pas dupte que tant pel moviment comercial com pel moviment de viatjants, quins, aprofitant les facultats i economie de temps que representa per lo directa, han de fer via vers a dita capital, lo que representa un trasbals - quin giro en diner—representa una riquesa positiva.

Posada la cuestió en el terreny que li pertoca i essent la veritat pura lo que dic ¿perque doncs, preocuparse solsament de lo que no'ns atany tan a fons, ¿perque doncs, deixém de banda lo que tan ardentment hem de desitjar per esser assumpto que'n tan alt grau ha d'afavorirnos ¿comarques de nostre província an tan anhel reclamen?

¿Quin motiu s'opose á que, al ensemps que trevallem per aconseguir que siga un fet lo que demanen per esser de necessitat—comarques germanes, no trevallém per aconseguir també lo que demanen—essent de tanta necessitat i atanyentnos tan personalment—comarques que mes directament han de preocuparnos?

Tots som germans en el mon, es cert, tots hem de treballar pel be de nostra regió catalana, es cert; tots ens hem de considerar iguals i al demanar que'ls esforços s'esmersin en aconseguir lo que tant unes com altres comarques catalanes demanen es lo just i equitatiu, jamai ho serà'l treballar en favor d'uns deixan preterits als altres i molt menys essent aquests els mes apropiats a nosaltres i lo que demanen, lo que mes a favor nostre ha de resultar.

FRANCESC BASSAS I PALAUS.

ESPLAY

Bona tarde de Juny volguda esposa;
la marinada es fresca; vina hermosa,
enlássat ab el bras del teu espós;
anirém á la ombrosa fondalada
y beuréu aigua pura y regalada
á la font del repós.

Molt me plau que penetri en las entranyas
l'ereig suau que'ns envian las montanyas
sadollat de pursa y fins olors,
perque'l rey d'infantons que en tu germina
tant si al naixer es nin com si fos nina
tinga sans els colors.

El camp restá gemat hermosa aymia;
las aus festivas cantan alegría
rumbejant la victoria del amor;
al pur petó de'l Sol las flors esclatan
y ab fecondisant polen l'espay datan
d'incens embaumador.

Fornex l'amor en nostra ànima ditxosa
disfrutant la cantaria misteriosa
del arpeig que harmonisa'l ventijol,
bressolant las espigas colltorsadas
com va-y-ve d'un mar l'onas d'or banyadas
per el matis del Sol.

Qui no admira en Natura, bella esposa,
l'obra mestra de Deu; creació hermosa;
enfilall de las vidas; niu d'amors;
harmonia genial; paleta fina
hont mexcla'ls vius colors la ma Divina
quan pinta aucells y flors!

¿Veus la molsa ufanosa y arrotada
en la falda de llonga serralada
hont s'emfila un alt pi copsut y ombrós
salpicada de perlas com rosada?
Las dona'l borbolleix d'aigua enxarcada
de la font del repós

Cansadeta estarás videta meva,
pero escolta'l murmuri que subleva
el doll d'aigua que de la font brollant
va esmunyintse ab cascata platejada,
y's deixonda en blaníssim llit de fada
que aixeca espumejant.

Un vas d'aigua beuréu ma dolsa amiga
y'l descans trovarém de la fatiga
sentadets sobre molsa suau cuixi;
aqui estém ben solets y'l mon es nostre,
sellem donchs nostre amor sota aquest sostre
de branquillons de pi.

Prop teu hi ha un niuhet; no'l veus ma esposa?
contemplal que's hermós, d'amor gelosa
entorn nostre l'aucella aletejant,
y sa prela cridant ab boca ardida
espera l'aliment que dona vida
com á Deu implorant.

Pobrets!... no, no'ls toquem perque ho venen
els pares y'ls fillets aborririan
pensant que ab ser gambats los hi pendrán,
no vullam atentar contra Natura,
sembrem la llibertat més santa y pura
y'ls fills la gosarán.

El Sol ja va al Ponent, ve la vesprada
deixém lliure d'amors á l'aucellada
y aném á casa ab calma caminant;
que com l'aucella mare aucellets cria
al nostre niu d'amor ma dolsa aymia
tu criarás l'infant.

D. DAVÍ Y GÜELL.

Granollers.